

A PRÓFÉTA ÉNEKE (AHHOZ, AKI ELMENT)

– Ne jöjjön közelebb! – rivall rá az öreg, és összehúzza magán az inget, mint aki fázik. Pedig magasan áll még a nap, árnyék sehol. Körülöttük derékba tört, elüszkösödött fenyők, ameddig a szem ellát. – Ott álljon meg!

Nem szereti az idegeneket. Azok csak bajt hoznak. Egyszer lett volna haszna egy idegenből, akit megkérdezett volna, ahogy szoktuk attól, aki messziről jött, hogy találkozott-e azzal, aki messzire ment, de nem tette, mert mit kezdett volna azzal, ha ismeri és mit, ha nem. A fiatal nő szó nélkül megtorpan. Hosszú, fésületlen haját a feje tetejére kupacolta, ruhája viseltes, ráfészül a hasára. Kék szeme kivilágít piszkos arcából. Most kérni fog valamit, gondolja az öreg, de nem fogok adni. Megnyúlik a pillanat, amíg nézik egymást, aztán elkapja a tekintetét, nem akar rágondolni arra, akire emlékezteti.

– Segítenie kell. – A hallgatást a nő rövidebb ideig bírta.

– Tudtam – mormogja az öreg, és hátrálni kezd, a testével takarná, ami mögötte van. Pocsolyányinál alig nagyobb, tintaszínű tavacska párolog a kiszáradt tőzegmoha között. Négy karóra bogozott vászonlepedő van kifeszítve felette, hogy eltakarja a nap elől. Kicsit távolabb áll egy másik árnyékoló is. Remeg körülöttük a levegő.

– Nem kell a vize – mondja a nő, és halkán felnyög. – Különben is, mindjárt itt az áradás.

Nem hiszek nekik, semmit nem hiszek el ezeknek, gondolja az öreg, és hátat fordít. Reszkető kézzel igazgatja a botokat, hogy egyenesen álljanak, majd odébb lép, behajol a következő lepedő alá, ott matat, nem néz vissza. Azt reméli, hátha elmegy magától. Rövid árnyék jelenik meg mellette, látja a szeme sarkából. Esetlen vaskos ujjai vannak az öregnek, óvatosan tapogatja a földet, nincs még kiszáradva, nyugtázza, a leveleket meg is szokta simogatni, megtenné most is, ha nem érezné nyakában a másik lihegését.

– Mi az, krumpli? – hallja a nevetést, de abbamarad, mert megint felnyög a nő, hangosabban, mint előtte, arra összerezzen az öreg is, de akkor sem néz oldalra, amikor az mellé görnyed. Mert a szemét, a szemét azt nem nézheti. A feleségére emlékezteti, aki elment, vitte kézen fogva a kislányt is,

mellette éhen fognak halni, mondta, és dühös volt, és sírt. – Be kell vinnie a városba – fog rá a vállára a görcs után a nő, és rámutat az ő rozsdás autójára.

Apró, fehér tölcsér billeg az egyik levélcúcson, és még egy, pillantja meg az öreg, ha van kettő, lesz több is, majdnem sír az örömtől, csak ez az idegen, ez menne el, fohászkodik.

Nehézkesen áll fel, nem viszem sehová, mondaná, de a lány már a kocsija mellett térdel, homlokát az ajtónak veti, szűkül, mint egy kutya, neki is volt egy, még az elején, amikor egyedül maradt, a második özönvíz után szegődött mellé, de ki tud még egy éhes szájat etetni?, neki nem sikerült, talán, mert tényleg elérhetetlen, ráadásul senki nem tudja, mi következik, most is csak az esőt, harmatfüvet, mármorkát, gyapjúsást, tőzegrozsmaringot ígérők jönnek, egyik a másik után, minden más állandó, a konzervek és a hőség is, épp elég saját magáról gondoskodnia, nyissa ki azt a kurva ajtót, tér magához és ordítja a fájás végén az idegen. Az öreg a víztócsája és kiskertje között toporog, nem hagyhatom itt ezeket, mutat körbe esetlenül. A nő lerogy az autó mellé, egész testét behúzza a szűk árnyékba, tenyerével erőltlenül belecsap az oldalába.

– Nem tehetsz mást, öreg – pihegi. – Hacsak nem akarsz, hogy itt történjen meg. Itt nálad – mutat körbe. Kezével beletöröl a melle közé az izadságba. – És hogy a nyakadon maradjunk. – Erőltlenül felnevet.

Kelletlenül megy oda az öreg, szóltanul felsegíti, beülteti az autót, és ő is beül. Addigra a nő már megint ordít. Legalább csinálna csendesebben, mondja magának.

Mit hallgatsz, öreg, kérdezi a lány, amikor végre beáll a csend. A kesztyűtartóban kotorászik, kivesz egy CD-t, azt nem szabad, azt az egyet nem, kap utána az öreg, a lány hosszú, vékony ujjai között forgatja, nahát, épp, amit az anyám szokott, mondja, és megint felnevet azon az idegesítően kaparós ismerős hangján, és már tenné is be a lejátszóba, amikor testét újra összehúzza a fájdalom. Nem megyünk már sehova, motyogja, és majdnem sír, vegyél ki innen. Az öreg tehetetlenül nézi, mi legyen akkor, kérdezi a tekintete. Aztán kiszáll, megint megkerüli az autót, kinyitja és kiségti. A lány áll, egyik karját rákulcsolja a hasára, a másikkal az autóra támaszkodik, hosszút sóhajt az összehúzódás után, majd megkönnyebbülve kiegyenesedik.

– Indítsd el! – mutat a CD-re. Az öreg megadóan becsúsztatja a korongot a helyére.

Szélsüvítés, gitárpengetés, gitárszóló, rövid zongorafutam, majdnem béke van, amikor megint elkezd, rácsimpszkodik az ő vállára, azon tartja magát, hogy ne szakadjon szét, *ó, ó, földi emberek*, éneklük egy régmúlt világból a

kedvencei annak, aki elhagyta, *hallgassátok a jós figyelmeztetését, óvakodjatok a vihartól, ami itt tombol*, enged rajta a szorítás, múlik a fájás, bonyolult vokális kánon felelget egymásnak a két hangszóróból, pszichedelikus, így mondták egymásnak, táncolj velem, kéri a lány, és lazán ráteszi a karját, ringani kezd a teste, az öreg egyik lábáról a másikra billeg, izzadságuk párafelhői összefonódnak a hátuk fölött, basszusgitárra jön a következő fájdalom, egymásnak maradtunk, nyögi a nő, és lecsúszik az ő derekán a földre, várj, mondja neki az öreg, odébb megy, leoldja és elhozza az egyik lepedőt, és arra fekteti, *ó, te Föld gyermeke*, éneklí a kórus, *gyorsulj fel az új életre, fogd meg a kezem*, és fogja az öreg a lány kezét, és az ordítva nyom, *hallanak engem az emberek?*, kérdezi a dal, *tudom, hogy hallasz engem, a föld megremeg és kettétörik*, a basszusgitár következő futamára már a nyakába kapaszkodik, *hallgass a bölcsékre, la-la la-la-la-la la-la, hallgass a férfitra* emelkedik crescendóba a dallam, *jól van, na, isten adjon kegyelmet, hogy megtisztítsa ezt a helyet*, dörmögi az ember az énekessel, belép a gitár, a japáncitera, a dob és a zongora is, *még mindig a szerelem a válasz, fogd meg a kezem* engedi ki a férfi a hangját, hogy lemaródi a rozsdá a hangszalagjairól, nézd, krumplit is teremtettem, üzeni annak, aki elment, aztán csendesen folytatja, *hogy a látomás elhalványul, még mindig félek*, megint nyomnom kell, ordít a lány, *mindjárt vége*, és tényleg, *nevess az örülte*, hallják az utolsó mondatot a dalból. Gyereksírás tör be a végső akkord utáni csendbe.

Az öreg feláll, otthagya az elcsendesedett nőt és a halkán nyekergő gyermeket, kibogozza a másik lepedőt, megmártja a vízben, visszamegy, odaadja az anyának. Belenéz a gyerek ismerős szemébe, előveszi a bicskáját és egy darab zsineget, lány lett ez is, dűnnyögi, aztán amikor végzett, még visszalép ránézni a kertre, nem fonnyadtak el a kicsi virágok, a nap lemenni készül, talán túlélí, gondolja, visszamegy, beül az autóba, ráadja a gyújtást, kétszer is, másodikra hörögve indul, beviszem magukat a városba, mondja.